

Spletna povezava, 9. aprila 2016
prepis video posnetka št. 2280M

»Jaz, ti, mi ... motorji spremembe«

zvočni posnetek telefonske konference, 2. oktobra 1980

Eli Folonari: Prvi prenos iz Rima: Chiarin prihod smo praznovali z darovi, cvetjem in telegrami z vseh koncev sveta.

Glasba in slike

Paolo Balduzzi: Poglejte to fotografijo: zdaj stojimo prav pred mizico, ob kateri se je vse začelo. Ju prepoznate? To sta Chiara Lubich in Eli Folonari, ki govorita z nekaterimi mesti v svetu. Bilo je 2. oktobra 1980. To je bila prva svetovna telefonska konferenca.

Ob meni je Anna Paula Meyer, ki je od leta 1986 živela s Chiaro in od leta 1986 skrbi za povezavo. Anna Paula, kako to, da se imenuje povezava CH?

Anna Paula Meier: Ker je konferenca šla preko Švice, takrat so tam obstajale prve telefonske konference, CH je znak za Švico, in tako je ostalo to ime.

Paolo: Kdo ve, Anna Paula, kolikokrat si videla prizor, kakršen je tale. Kakšen vtis naredi nate pogled na to fotografijo?

Anna Paula: Lepo je, ker se spominjam tistih trenutkov velikega občestva med vsemi, saj je bila Chiarina zamisel priti do vseh in skupaj hoditi naprej.

Paolo: Tudi danes obstaja to svetovno občestvo. Pomislite, da v tej isti hiši, v tej dvorani še vedno dela komisija, uredništvo za povezavo.

Tu mednarodna komisija s člani iz ZDA, Brazilije, Češke republike skrbi za vsebino, tehniko in prevode.

Cesare, ko smo začeli delati, si mi povedal, da je ta predmet zelo povezan z nami in s povezavo. Zakaj? Kaj je to?

Cesare Borin: Paolo, to je model satelita Olympus, ki ga je Evropska vesoljska agencija dala poskusno na razpolago za prenose naših prvih mednarodnih dogodkov. Zatem je satelit, ki je podoben temu, dal na razpolago možnost prenosa povezave tudi z video kamero. Danes ne uporabljamo več satelita za prenos povezave, ker uporabljamo splet.

Paolo Balduzzi: V kolikih jezikih se prenaša povezava?

Iracema Amaral: Prevajamo jo v enajst jezikov, v najbolj razširjene, a v vsakem primeru tam, kjer je kaka večja skupnost Gibanja.

Paolo: Zato v resnici ne vemo, v koliko jezikih je prenos. V zvezi s tem: Anna Paula, rekla si mi, da je treba nekaj pokazati na vrtu te hiše.

Anna Paula: Ah, da! Tu je antena, ki je dar Evropske vesoljske agencije in smo jo uporabljali za videokonference od leta 2003 dalje.

Paolo : Lepo! Oglejmo si jo!

Sigla povezave CH iz leta 2003

Eli Folonari: Madžarska?

Ženski glas: Tukaj smo z vsem srcem!

Chiara Lubich: Imamo prvo satelitsko povezavo!

Eli Folonari: Kanada?

Ženski glas: Povezana sta še Vancouver in Montreal!

Chiara Lubich: Zelo dobro!

Paolo (*pokaže na anteno v vrtu*) Ta je v slogu velikih televizijskih mrež, velika antena, ki služi za prenose v svet, po vsem svetu. Ko so jo pripeljali, je bilo treba najti prostor zanjo, in namesto, da bi jo skrili, postavili na skrito mesto, jo je Chiara hotela prav sredi vrta. Zakaj?

Anna Paula: Rekla je: To je spomenik vesoljnemu občestvu, ki je vesoljna ljubezen. Tak pomen je dajala tem komunikacijskim pripomočkom.

Paolo: In Chiara jo je s tistega malega balkona lahko videla?

Anna Paula: Govorila je: Spominja me na vse osebe v svetu.

Paolo: Začnimo od tu skupaj z vsem svetom to povezavo s prvim prispevkom iz Azije.

Spiker: To je zgodba prijateljstva, oznanjenja evangelija, pomoči revnim, a tudi dialoga med verstvi in kulturami: vse to je Gibanje fokolarov v Aziji nedavno obhajalo ob 50. obletnici prihoda na to celino. Pričevanja podjetnikov, študentov, politikov in družin prikažejo pot, ki jo je opravila skupnost Gibanja na azijski celini od svojih skromnih začetkov pred petdesetimi leti.

Silvio Daneo: Bil sem na letalu za Azijo, bilo je popoldne, in ko sem opravil vse postopke in sem mirno sedel, sem se spomnil, da je bilo tistega dne 16. februarja ob treh popoldne, torej sem letel na isti dan in isto uro, kot sem pred petdesetimi leti letel prav tja. Ne da bi hotel, saj to ni bilo načrtovano, sem se vrnil toliko let nazaj in podoživel tiste tako posebne trenutke.

glasba

Spiker: Bilo je 16. februarja 1966, Guido Mirti, imenovan *Cengia*, in Giovanna Vernuccio sta še s tremi mladimi fokolarini na željo Chiare Lubich prinesla na Filippine in na vso celino novo duhovnost edinosti.

Silvio Daneo: Odpotovali smo sredi vietnamske vojne. Ko smo govorili o Filipinih, nismo dobro vedeli, kje je to, a če smo rekli, da je onkraj Vietnama, smo vsi vedeli, kaj to pomeni. Vojna je trajala še deset let, zato je bilo mogoče, da se niti ne bi mogli vrniti s tega potovanja. Zato je bilo slovo od Chiare in od vseh tukaj velika odpoved. Imel sem privilegij, da sem spremljal Cengio. Bil sem njegov glas in njegova ušesa, ker ni znal angleško. Nenehno sem moral govoriti dva jezika in v tem sem ga podpiral kar petnajst let.

Giò Vernuccio: Naselile smo se v to hišico, ničesar nismo kupile. Soseđa nam je posodila tri stole. Tri ali štiri mesece smo bile brez hladilnika v deželi, kjer se takoj vse pokvari. Imele smo nekaj denarja, ki so nam ga dali. A nikakor nam ni prišlo na misel, da bi kaj kupile, če ljudje okoli nas tega niso imeli. Ko je prišla Chiara, nam je potrdila s svojimi besedami prav to: kakor živijo ti ljudje, tako morate biti tudi ve. Ideal se je razširil seveda med reveži, a po čudežu tudi med številne bogate ljudi, ki so dali veliko stvari za reveže, veliko stvari. Zato so bogataši dajali revežem in tudi reveži bogatašem to, kar so nosili v sebi. Potovali smo z denarjem teh bogatašev in tako je Ideal prišel v Korejo, na Japonsko. Imela sem zemljevid Azije na vratih. Ko sem jih zaprla, se je pokazala Azija, bila je velika. Bilo je tudi težko. Spominjam se pustolovščin z mravljami, s pajki, z revščino, s poplavami, potresi, kakor vemo iz novic, ki prihajajo s teh otokov, a vse je pokrivala ljubezen teh ljudi, ki je bila res močna.

Silvio Daneo: Neki novinar je nedavno govoril o tem, da je naše Gibanje imelo velik uspeh v Aziji prav zaradi tega, ker ni vsiljevalo, ni učilo, ni ničesar pričakovalo, ampak ponujalo, če povem z bolj fokolarinskim jezikom: ker je postajalo eno, to je empatija, narediti praznino in zato se vzpostavi dialog in nekdo, ki pred petdesetimi leti ni imel najmanjše ideje, kaj se bo zgodilo, ko vidi vse to, je po mojem lahko pričevalec resnice teh dejstev. Bogu v slavo in da bi končno dali prostor nečemu bolj pozitivnemu. (ploskanje)

Tecris Noronha: Dober večer vsem! Wo hen gao xing wen hou da jia! S tem ploskanjem se zahvaljujemo Giò in Silviu, ker sta nam povedala to zgodbo, saj je posebej povezana z nami, ki prihajamo iz različnih azijskih držav.

Sem Tecris s Kitajske, Makava. Poleg mene so nekateri iz Hong Konga, s Tajske, iz Koreje, z Japonske, s Filipinov in še drugih držav. Tu je na primer Roselyn iz Myanmara.

Roselyn: Pozdrav vsem, sem Roselyn, prihajam iz Myanmara, zadovoljna sem, ker sem z vsemi vami! (pozdravi v birmanščini)

Tecris: Hvala, Roselyn! Ob meni je Pernandos, ki je iz Indonezije. Kaj nam boš povedal o Indoneziji?

Pernandos: *Dobro, hvala vam! Indonezija ima 250 milijonov prebivalcev – država z največ muslimani na svetu – s približno 17.000 otoki in 200 jeziki in plemeni. Indonezija je večkulturna, ima več verstev, plemen ... Rodil sem se v preprosti katoliški družini, živim v Indoneziji. Simbol naše države je, povedal bom najprej v jeziku bahasa in potem prevedem. To pomeni: »Različnost v edinosti«, prav tako. V to različnost je prišel Ideal Gibanja, pomagal mi je živeti edinost. Zame kot Indonezijca je bilo koristno živeti različnost v tako veliki državi. Hvala Chiari Lubich, hvala vsem vam! (ploskanje)*

Tecris: Hvala, Pernandos! Izrekamo dobrodošlico vsem, ki so tukaj v dvorani, večina je iz Loppiana in so iz številnih koncev sveta: s Kube, Malavija ... Pozdravljamo tudi vse vas, ki spremljate to povezavo na petih celinah. Vemo, da je blizu New Yorka v mariapoliju Luminosa zbranih 250 ljudi iz vse Severne Amerike. (ploskanje)

Pozdravljamo še Marca Tecilla, prvega fokolarina, ki je prejšnjo nedeljo dopolnil 90 let!

(*ploskanje*) Pozdravljamo tudi Palmiro Frizzera, eno izmed prvih s Chiaro, ki živi v Montetu v Švici in ima danes rojstni dan. Vse najboljše, Palmira! (*ploskanje*)

Med to povezavo bomo veliko potovali: odšli bomo v Pretorijo v Južni Afriki, v San Paolo v Braziliji, v Moskvo v Rusiji.

Zdaj bi morala biti na telefonu Predy iz Aten. Pozdravljena, nas slišiš?

Predy: Da, tukaj sem!

Prejeli smo novice o tem, kaj živite v Grčiji in o vašem zavzemanju skupaj z mnogimi drugimi. Bi nam povedala kaj o tem?

Predy Pizzo: Kot veste, je že več mesecev Grčija v težkih razmerah tako zaradi ekonomske krize, ki je zajela številne družine, kot zaradi prihoda množice mož, žena, otrok, ki so prisiljeni zapustiti svoje države zaradi vojne.

V fokolaru in s skupnostjo smo se vprašali: Kaj naj naredimo? Kako si naložiti njihovo trpljenje, strah, osamljenost, stiske ... Kako konkretno pomagati tako grškim družinam kot prebežnikom ...

Povezali smo se z drugimi združenji, katoliškimi in pravoslavni, ter socialnimi organizacijami. Šli smo v prebežniške centre in pomagali deliti hrano, se igrali z otroki, prinašali najnujnejše, predvsem smo bili med njimi in jih poslušali ...

Med mnogimi je nastala mreža solidarnosti. Izkusili smo, da trpljenje vse poveže, da prejšnje težave v odnosih zaradi različne verske pripadnosti niso več težave, ampak nas postavijo ob bok drug drugemu, da bi ljubili vse. To je morda kapljica v morje, a je kapljica ljubezni, ki prihaja.

Prihodnji teden bodo prišli na otok Lezbos papež Frančišek, ekumenski patriarh Bartolomej I. skupaj s pravoslavnim nadškofom iz Aten Ieronimom in predsednikom Grčije: to je spodbuda za še večje sodelovanje in občestvo. Za mnoge je to veliko veselje in novo upanje. Pozdrav vsem!

Tecris: Pozdravljena, Predy! Hvala!

Predy: Ciao! (*ploskanje*)

Tecris: Preselimo se v Južno Afriko. Dr. Welile Shasha vodi oddelek za javno zdravje. Opravlja pomembno delo razvoja zdravstvenih uslug na podeželju. Našemu uredništvu je poslal nekaj svojih izkušenj. Prisluhnilo enemu od teh.

Welile Shasha (angleško): Poročen sem z Lucy, imava tri že poročene otroke. Delam kot svetovalec za javno sanitarno službo v Pretoriji.

Z vami bi rad podelil nekaj izkušenj o odpuščanju.

Med nekajdnevno konferenco naše organizacije je eden od mojih sodelavcev kričal name. Rekel sem mu: »Oprosti, zdaj delamo za konferenco, a ko se vrnemo domov, se bova pogovorila.« Ob vrnitvi domov sva se naslednji teden srečala in rekel sem mu: »Zelo mi je bilo težko, ker si vpil name, a pustiva to ob strani. Rad bi samo vedel, kaj je bilo narobe, da ne bi delal iste napake z drugimi.« In on: »Ne, ne, ne! Ne skrbi! Minilo je.« Vprašal sem ga: »Si prepričan?« In on: »Da!« Vprašal sem ga: »Ranilo me je, ker si to storil pred veliko ljudmi, pa

še starejši sem od tebe. Toda odpustil sem ti. Pozabiva na vse. Ne bom več govoril o tem. Kje je kopija s podatki, saj si hotel, da ti pomagal analizirati podatke? To lahko naredim zdaj.«

Vzel je posnetek, jaz sem analiziral podatke, on je napisal poročilo svojemu šefu, ki je bil zelo zadovoljen z opravljenim delom.

Po enem mesecu je prišla k meni njegova žena in mi rekla: »Veš, da me moj mož že en mesec ne tepe več.« In jaz: »Kaj imam s tem jaz?« In ona: »Sumila sem, da si s tem povezan. Odkar dela s teboj, je čisto drugačen.« Tako sva s sodelavcem še danes prijatelja.

Morda bi hoteli vedeti, zakaj tako delam. Nekega dne, ko sem se udeležil srečanja Gibanja, so govorili o odpuščanju, da je to odvisno od tistega, ki odpusti, ne od krivca. Odločil sem se, da tako živim doma, s svojo ženo, z otroki in stvari so se zelo dobro iztekale.

Tecris: Hvala, Walile, in pozdrav vsem v Pretorijo! (ploskanje)

Tukaj smo z nekaterimi prijatelji. Kako se imenuješ?

Miriam: Miriam.

Tecris: Poznate Tika in Taka?

Miriam: Seveda!

Tecris: Ah! Mislila sem, da ne! In ti? ... No, predstavili ju bomo!

Tik&Tak – odpuščanje (Zdaj ti bom pokazal!)

glasba in ploskanje

Tecris: Hvala, Walter Kostner!

Od 1. do 10. maja bomo imeli Teden za zedinjen svet, tokrat bo središče v Ekvadorju v Quitu. Po vsem svetu bomo na iste dneve imeli delavnice, prireditve v številnih mestih po svetu v znamenju dialoga med kulturami.

Pri telefonu bi morala biti Catalina iz Ekvadorja. Nas slišiš?

Catalina: Da, zelo dobro te slišim!

Tecris: Kaj pripravljate?

Catalina: Teden za zedinjen svet, ki ga živimo po vsem svetu, bo posebej osredotočen na Ekvador. K nam bodo prišli mladi iz različnih držav. Pomembna značilnost za nas iz latinsko-ameriških držav, posebej v Peruju, Ekvadorju in Boliviji, je moč starodavnih kultur, zaradi česar živimo medkulturnost.

Zato smo izbrali za geslo “**POVEZOVANJE KULTUR, HOJA ZA MIR**”. Z mladimi bomo tri dni preživeli v nekaterih staroselskih skupnostih v Andih, v Amazonki in z afriškimi potomci ob obali Pacifika.

Višek v tednu bo **FESTIVAL ZA MIR**, ki bo potekal na ekvatorju. To bo znamenje edinosti točno na sredini sveta.

Ustvarili smo projekt, ki bo deloval še naprej: “**STALNE ŠOLE ZA MIR**” z namenom oblikovati voditelje kulture odnosa. Šole bodo potekale v različnih mestih, najprej v Otavalu, mestu staroselske kulture. Tam bodo tudi sedeži nekaterih podjetij z namenom ustvariti marko bratstva, ki bo ostala kot navdih za podjetja.

Če hočete obiskati našo facebook stran, je tale: [jovenes por un mundo unido Ecuador](#). Pričakujemo vas!

Tecris: Z vami bomo živeli ta poseben teden v Ekvadorju in v vseh mestih sveta!

Tisti, ki obiskujete družbene mreže, predlagamo, da postavite tam slike in sporočila svojega zavzemanja za mir, skupaj z lojtro **#4Peace**. Več informacij lahko dobite na spletnih straneh: www.run4unity.net oziroma www.unitedworldproject.org.

Zdaj gremo v Brazilijo. AFAGO je nevladna organizacija iz San Paola, nastala iz skupine mladih, ki so v sedemdesetih letih vzeli za svoje vabilo Chiare Lubich, naj "umrejo za svoje ljudi", da torej delujejo na svojem območju in pomagajo reševati socialne probleme. Prisluhnimo Adriani Rocha.

glasba

Adriana Rocha: Ves moj odnos s svetom je šel skozi umetnost.

glasba

Kako naj rečem, da sem zedinjena s svetom ali da verjamem v vesoljno bratstvo in ne delim svojega življenja z ljudmi, ki živijo v mojem mestu, v moji državi?

Glasba

Razumela sem, da se mora moja umetniška izkušnja razširiti.

Naša prijateljica iz Sao Paula nam je povedala, da pozna tri ali štiri družine iz zelo revne skupnosti v četrti Pedreira.

glasba

Maria Jorge: Delala sem s prijatelji svetega Vincencija, njihov glavni namen je pomagati družinam v potrebi.

Adriana: Imeli so majhne hiške, ki so jih sami zgradili sredi gozda. Majhna bivališča iz pločevine, kartona, lesa, materiala, ki so ga našli na ulici.

Prišli smo in počasi, počasi spoznavali te osebe.

Najprej smo se posvetili otrokom; vsako nedeljo smo prihajali v to skupnost in se igrali z njimi.

Leta 1984 smo se odločili, da se skupaj spoprimemo z njihovo prvo potrebo po dostojnem domu. Predlagali smo, naj delajo na skupnostni način: ustvarili smo skupino petih družin, ki so skupaj gradile svojo hišo in hiše drugih štirih sosednjih družin. Bilo je zelo težko, ker seveda nismo imeli denarja za nobeno od teh zgradb. Nihče med nami ni imel denarja, bili smo študentje in treba je bilo *izgraditi celotno skupnost*.

V tistih letih smo zato imeli veliko aktivnosti: tržnica, praznovanja, prosili smo za material v trgovinah z gradbenim materialom. Druga aktivnost je bila preživeti nedeljo na največji ulici mesta Sao Paulo, La Paulista, in vsakič, ko je zasvetil rdeč semafor, smo stekli k čakajočim avtomobilom, imeli smo eno minuto, da smo pojasnili našo izkušnjo in prosili za prispevek. Veliko denarja smo tako dobili.

glasba

Leta 1993 smo ustvarili AFAGO, nevladno organizacijo za otroke, ki jim predlaga alternativne družbeno-vzgojne aktivnosti, kot so delavnice gledališča, računalništva, glasbe in športa.

To za najmlajše, za večje pa začenjamo tudi s poklicnim izobraževanjem.

Bruno: Preden sem prišel k AFAGO, nisem imel nobene potrebe po rasti ali študiju, ker sem si moral preskrbeti prej kaj drugega, na primer hrano.

Mayara: Šele ko prideš v AFAGO, razumeš, kaj to je. Osebno sem se tu naučila, da sem lahko jaz gospodarica svoje usode.

glasba

Adriana: Po mojem bi moralo biti *umreti za svoje ljudi* danes isto kot leta '79: vsak izmed nas bi moral pogledati okoli sebe in se vprašati: kaj lahko jaz kot prebivalec sveta naredim za svoje ljudi?

Glasba

Tecris: 12. februarja je prišlo v Havani do zgodovinskega objema med papežem Frančiškom in patriarhom Kirilom. V Moskvi smo se srečali z nekaterimi iz skupnosti Gibanja, ki živijo v ruski prestolnici.

Victoria Gómez, novinarka (italijansko) Moskvo, srce ruskega pravoslavja, je ogrel prvi objem med patriarhom Kirilom in papežem Frančiškom. Tu živi majhna skupnost sredi 18 milijonov prebivalcev in ohranja sanje o edinosti in zato je ta dogodek pomenil zanje povečano upanje.

Serghej Yartsev, komercialist (italijansko): V zadnjih dvajsetih letih se je spremenilo veliko stvari. Prešli smo od odkritja Boga do življenja s vsakodnevnimi težavami. Tudi zame je bilo močno odkritje, kakor za zelo veliko ljudi moje države. V naši skupnosti imamo prednost, ker razumemo vse, kar Bog dela v teh trenutkih, zato bi bili radi tiho in spremljali, ne da bi kaj uničili ... Upam, da se bo nadaljevalo tako. Meni se sicer mudi ...

Galia Abaturova, novinarka (rusko): Sem novinarka in nekega dne so mi predlagali, naj naredim intervju z zdravnico Monico Mayerhofer, ki je prišla delat sem. Nekoč mi je povedala o Gibanju. Nikoli si ne bi mogla misliti, da lahko nekdo pri skoraj štiridesetih letih korenito spremeni življenje. Ko se je pred desetimi leti moja hči poročila v Cerkvi, sem z grenkobo pomislila, da sva z možem dolgo let živela brez zakramenta zakona ... Tako sva se pred osmimi leti poročila v Cerkvi. Naredila sva svoj korak do Boga in nadaljevala najino pot.

Oleg Stepurko, glasbenik in skladatelj (rusko): Ko se v življenju zgodi tragedija, Bog vedno pošlje tolažbo. V naši župniji so ubili duhovnika Alexandra Mena. Vsi smo bili kot izgubljene ovce brez pastirja. Gospod nam je v zameno poslal Gibanje in Chiara Lubich je postala mati, ki nas je sprejela.

Moji študentje so zelo mladi in težko razumejo duhovnost, ker niso odraščali v krščanskih družinah. Pridigam načelo Gibanja, da ne pridigam, to je, da to delam samo s svojim načinom

življenja. Pogosto prejemam navdušena pisma: »Vi ste tu najboljši pedagog ... Pripovedujete nam neverjetne stvari ...« Tedaj grem na plano in začnem govoriti: »Jaz sem nič, jaz sem praznina, vse, kar imam, prihaja od Boga!«

Grisha Shilo, glasbenik in koncertant (rusko): Moje otroštvo je bilo precej težko. Bil sem brez očeta in odraščal sem v zavodu. Bil sem zelo zaprt in notranje zavrt, a korak za korakom sem se naučil graditi odnose, darovati drugim. Delam kot glasbenik, potujem po vsej državi in v mojem poklicu je veliko skušnjav, vezanih na mojo obrt. Nekateri so presenečeni, da verujem v Boga, a jim poskušam povedati, kaj mislim, ker ne morem več drugače. Sprejemajo me takega, kakršen sem in mi še niso dali odpovedi.

Tanja Minakova, ekonomistka (rusko): Boga sem spoznala pri sedemnajstih letih preko prijateljice. V moje življenje je vstopilo nekaj, nekdo, ki je osmisлил vse, da sem nadaljevala in se uresničila. Študirala sem ekonomijo. Chiara Lubich je začejala z novim projektom, z občestveno ekonomijo. Razumela sem, da je to moj poklic. Končno se je začel moj prvi projekt, ki ga uresničujem s pomočjo socialne agencije. Upam, da ne bom samo ustvarila novih delovnih mest, pomagala ljudem, ampak tudi pričala Boga, da bi ga lahko druge osebe spoznale.

Ieromonah Giovanni (italijansko): Velika večina članov Gibanja je pravoslavni, kakor je to večina prebivalstva v Ruski federaciji. Nekaj je katoličanov, nekaj protestantov, nekaj nekristjanov ali takih, ki še niso prišli od točnejše izbire. Zelo zedinjena skupnost, v kateri pripadnost enemu ali drugemu izročilu pomeni obogatitev. To je tudi nekako preroška izkušnja: že biti zedinjena Cerkev. To, kar deli katoliško in pravoslavno Cerkev, je namreč zlasti preteklost, zgodovina, ki je polna nesporazumov, vojn, številnih negativnih dogodkov. To pa lahko ozdravi zgodovina v pozitivnem, zgodovina s pozitivnim predznakom.

Msrgr. Ivan Jurkovič, apostolski nuncij v Rusiji (italijansko): Edinost v Moskvi. Menim, da je malo krajev na svetu, kjer je edinost bolj pomembna kot v Moskvi. Mislili so, da je Moskva prestolnica z geopolitičnim pomenom, toda je verska prestolnica. Cerkve so se razvijale po različnih pravilih, a z isto zakonitostjo, kakršno daje evangelij. To je prišlo do izraza kot ekumensko gibanje in to je bilo hranjeno tudi z duhovnostjo, z velikimi karizmami, edinost je postala zahteva. To stoletje označujejo zlasti tako kratkovidne težave v Evropi, to je rešilo srečanje med papežem Frančiškom in patriarhom Kirilom v Havani.

Pater Alexander Borisov, župnik svetega Kozme in Damijana (rusko): V zvezi s srečanjem med patriarhom Kirilom in papežem Frančiškom lahko rečem, da so v Rusiji zelo različni odmevi. Veliko veselje je, da sta se poglavarja dveh največjih Cerkev končno srečala. In prepričan sem, da bo to srečanje v našem svetu, v katerem se delijo med seboj družbene skupine, se ločujejo narodi, celo sosednji narodi kot Ukrajina, Rusija itn., spremenilo duh odnosa med različnimi državami in narodi.

Alla Fedotcheva, fashion designer (rusko): Noben kristjan ne more biti miren, dokler ne bo prišlo do edinosti med vsemi kristjani. Srečanje med patriarhom Kirilom in rimskim papežem Frančiškom: kaj to pomeni za nas v Moskvi, v Rusiji, kjer živimo? Daje upanje, mir in obeta,

da je zedinjen svet bliže.

Napis v italijanščini: »Potreben bo čas, toda majhna rastlinica Ideala bo zrasla in postala veliko drevo.« Chiara Lubich Tatiani Zhukovi iz Moskve, 3. maja 1997

Tecris: Hvala vsem v Moskvo, hvala za vaše zgodbe! (*ploskanje*)

Ostanemo na istem koncu, a gremo v Kazahstan. Na telefonu bi morali imeti Luco Bàino, frančiškanskega fratra, ki je v Taldykorganu. Moral bi biti na telefonu. Si tam?

Fra Luca: Da, tukaj sem, pozdrav vsem!

Tecris: Pozdravljen!

Fra Luca: Govorim jaz, ker je tukaj že trda noč. V moji župniji v Taldykorganu, posvečena Devici iz Guadalupe (njene poteze so neverjetno podobne temu ljudstvu), so potomci deportirancev iz sovjetskega časa. Tedaj so babice na skrivaj krstile vnuke in jim prenašale vero. Enkrat na mesec obiskujem tudi zelo majhno skupnost blizu meje s Kitajsko.

Kazahstan je strpna država, saj je v njej veliko verstev in narodnosti. Sama vlada podpira to strpnost in spoštovanje in ljudje to doživljajo kot normalno.

Povezani smo s fokolaroma v Moskvi. Lani nas je osem prišlo na mariapoli v Sanpeterburgu, kamor bomo šli tudi letos.

Mesečno se srečujemo z nekaterimi župljani ob besedi življenja. Prihajajo tudi nekateri protestanti in pravoslavni. Vsi smo zadovoljni in radi bi uresničili besedo v vsakdanjem življenju.

Na binkošti organiziramo glasbeni koncert z glasbeniki vseh treh Cerkev. Medsebojno delimo tudi glavne bogoslužne dele.

Izkoriščam priložnost in pozdravljam od tu ves svet. Vabim vas, če bi nas kdo hotel obiskati in nam pomagati tudi za kratek čas. Pozdrav vsem!

Tecris: Pozdrav! (*ploskanje*) Hvala, frater Luca! Pozdravi vse!

Fra Luca: Tako bo!

Tecris: OnCity, poživimo naša mesta. Delavnica meščanov, ki je potekala v Castelgandolfu, udeležilo se je 900 oseb iz tridesetih držav. Profesionalci, študentje, delavci v socialnem in političnem življenju. Tudi tu je šlo za zelo različne poti in izkušnje.

Tudi Emmaus, Jesús, vidva sta se udeležila tega srečanja. Bi nam povedala kakšno stvar, kako misel, ki se je porodila ob poslušanju zgodb in dialoga, ki so ga vzbudile?

Emmaus: Najraje bi pozabila na OnCity, ker smo bili priče svetovnega OnCity. Tukaj smo slišali izkušnje in zgodbe z vsega sveta, ki so na isti črti kot OnCity, ki smo jih doživljali tukaj prejšnji teden in ki so pokazale drugačen svet poleg tistega, ki se zdi razdrobljen, izgubljen, zmeden, ločen, ki ima vse mogoče zlo!

Poleg tega sveta je drugi svet, obstaja, ni samo teorija, obstaja, so osebe, ki živijo za edinost sveta, osebe, ki živijo za vesoljno bratstvo in gradijo! Slišali smo iz vaših izkušenj, se ti ne zdi?

Jesús: Da!

Emmaus: Zdi se mi, da ima tudi ta povezava ta pomen: da nas vse poveže, zato ne samo

devetsto, kolikor nas je bilo na OnCity, ampak vsi, ki so zdaj povezani z nami, in da bi skupaj rekli: »Imamo moč, smo sila, smo sila!« Zdi se mi, da je to prišlo do izraza iz vseh teh izkušenj: da je vsaka oseba, ki je govorila tukaj ali na kongresu OnCity, rekla: »Kaj lahko naredim jaz? Kaj lahko naredim?« in je začela z nečim.

Iz tega, kar je začela ena oseba, se je zgodilo, da se je v svetu nekaj spremenilo. Čutiti je bilo, da je imela ta oseba moč, da je začela, ker se ni čutila samo, ker je bilo za njo telo, da so bili vsi zedinjeni v istem namenu, v istem Idealu in zato zmožni dati tudi življenje, zmožni zaigrati vse za vse, da bi le nekaj pridobili.

Pomislila bi, kako je to močna stvar, kajti oseba, ki je sama: če ima moč telesa, lahko dela čudeže! Tako kakor lahko ena sama oseba naredi pokol s potovalko eksploziva, tako lahko ena sama oseba, ki jo oživlja ljubezen, ki je eksploziv, a da bi dala življenje, ne smrti, lahko dela čudeže! Zato se mi zdi, da bi morali oditi okrepljeni od te povezave.

Jesús: Zdi se mi, da smo že okrepljeni. Kajti ob misli na to, kar je povedal duhovnik iz Kazahstana, in tudi vsi, ki so tam, bodo prav gotovo čutili, da so okrepljeni zaradi ljudstva, ki živi isto stvar. Kajti za nas je Kazahstan zelo daleč, zanje je to, da so tam, v tako veliki državi z velikimi izzivi, in da se čutijo del telesa, ki utripa za iste stvari, je zelo pomembno.

Na OnCity smo se spomnili Chiarinega čudovitega besedila, ki ga poznamo kot "Vstajenje Rima", ko je Chiara, ki je pravkar doživela izkušnjo zelo močne luči poleti '49, prišla v Rim in gledala na to mesto: uničeno mesto takoj po vojni, mesto s številnimi problemi, a ona ima v sebi to luč in močno idejo o bratstvu. Zato gleda na Rim s temi očmi in ni nedejavna. Sprejme vase vse bolečine, ki jih najde ob sebi: hromi, slepi, ljudje, ki živijo izgubljeni v sebi; in pravi: Jaz moram biti obujena v njih. Tako zelo je prepričana o ljubezni do brata, da pravi: jaz bom obudila sebe in tako tudi nje.

Zdelo se nam je, da je "Vstajenje Rima" simbol tega, kar moramo narediti. Vsak izmed nas bi moral začeti vsak dan tam, kjer živi – v mestu, na podeželju, v velikem kraju, v majhnem kraju – z enako močjo v zavesti, da mora iti tja in sprejeti, si naložiti bolečine drugih ljudi, ljubiti, ravnati z njimi kot z bratom v zavesti, da je za njim telo, ki dela enako in to morda tisoče kilometrov stran!

Na misel mi prihaja knjiga – bral sem jo te dneve – z naslovom 'Zgodba o luči' iz revije Nuova Umanità. V njej Foco pravi, da je Chiara pripovedovala, da bi morale biti prižgane luči in če bi Bog pogledal na zemljo, bi videl ozvezdje.

Prepričan sem, da je pred tolikimi problemi, ki so danes, potreben osebni protagonizem, ki je hkrati protagonizem telesa, ki živi. Ki živi, nismo samo mi, seveda, so številne druge osebe, a za nas je tako.

Emmaus: Res menim, da je tako. Na misel mi prihaja pesem Gen Verde, ki pravi: »Nisem super junak, a verjamem v nas!« Nihče med nami se ne čuti super junaka, »a verjamem v nas!« (ploskanje)

Z vero v nas lahko gremo v napad! Začnemo lahko s to povezavo z vsemi drugimi, seveda, podelimo bolečine, strahove, stiske, saj to doživljamo tudi mi in moramo to čutiti tudi mi, ker

smo del tega človeštva, dvome. Toda močnejše od vsega tega je to, da imamo veliko upanje in smo sila, kajti »nismo super junaki, a verjamemo v nas«. Zato vsak od nas postane v tem protagonist. Se vam zdi? Menim, da se ves svet strinja s tem in računam na to soglasje vsega sveta, ker bomo skupaj prav gotovo lahko kaj storili.

Kako to delati, to nekaj? Menim, da nam tega ne more povedati nihče bolje od Chiare. Zdaj bomo poslušali Chiaro, toda prav s to dušo: »Chiara, kaj bi nam svetovala? Da bi gradili to resničnost, kaj moramo narediti?« Chiara nam govori o posebni ljubezni. Poslušajmo Chiaro o tej njeni posebni ljubezni, ki je ljubezen, s katero hočemo ljubiti ta svet tudi mi.

Chiara Lubich¹: [...] Bratstvo se uresničuje samo s posebno ljubeznijo. Ta ljubezen mora biti namenjena vsem, kakor Bog Oče pošilja dež in sonce nad hudobne in dobre. Ta ljubezen ne sme biti namenjena samo sorodnikom, prijateljem, redkim posameznikom, marveč vsem, in to je že dobra vadba. Če bi iz te dvorane odšli samo s sklepom, da bomo ljubili vse ljudi, s katerimi se bomo srečali, in če smo kristjani, tako da gledamo v njih Kristusa, kajti on bo rekel: »Si storil meni«, »Si storil meni«, »Si storil meni«, bi po mojem že veliko storili, kajti začeli bi s krščansko revolucijo.

A ta ljubezen, potrebna za ustvarjanje bratstva, ni strpnost, a je tudi strpna, ni solidarnost, a je tudi solidarna, je nekaj drugega, kajti to je ljubezen Boga samega – kristjani pravimo: ki jo je v naša srca izlil Sveti Duh –, ta ljubezen ljubi prva, ne čaka, da bo ljubljena, začenja prva, zanima se za ljudi ... seveda jih ne smemo vznemirjati; začenja prva, ne čaka, da bo ljubljena. Običajno čakamo, da nas drugi prvi ljubi, da bi potem ljubili, ta ljubezen pa začenja prva, začeti mora ... Tako se razvije revolucija. Kakor naše Gibanje, ki je prišlo po delovanju Božje karizme, ne toliko po našem delovanju, do zadnjih meja zemlje; če namreč odidemo od tu z mislijo, da moramo ljubiti vse in začenjati vedno prvi, ne da bi čakali ... ah, to je že evangelij. Razumete, kaj je evangelij? To je evangelij.

Ta ljubezen ni čustvena, ni platonična, ni ljubezen, ki bi bila obledela, ampak je konkretna, postaja eno s človekom, ki ga ljubimo: če je bolan, se čutimo bolni z njim; če se veseli, se veselimo z njim; če nekaj osvoji, je to tudi naša osvojitvev. Ta ljubezen je ... kakor pravi sveti Pavel: »Postati vse vsem«, »Postati vse vsem«, postati z drugimi ubog, bolan. Podeliti: to je ta ljubezen, je konkretna ljubezen.

Torej ljubezen, ki je namenjena vsem, ki začenja prva, ki mora biti konkretna.

Potem je treba ljubiti druge kakor sebe, tako pravi evangelij. Moja tovarišica Eli, ki je v dvorani, sem jaz, ker jo moram ljubiti kakor sebe, kakor Chiaro, kakor ljubim samo sebe. In tako velja za Klaro: ljubiti jo moram kakor sebe; gospo moram ljubiti kakor sebe; drugo gospo moram ljubiti kakor sebe, kakor sebe, kajti to je evangelij. Tudi to je velika stvar: kdaj neki ljubijo druge kakor sebe? Nekako preselimo sebe v druge, da bi se ljubili kakor sebe. Če to ljubezen živi več ljudi, postane medsebojna, kajti jaz ljubim Mariusa, Marius ljubi mene; jaz ljubim Klaro, Klara ljubi mene. Ta medsebojna ljubezen je biser evangelija. Jezus je rekel:

¹ Berna, 4. septembra 2004 – srečanje Političnega gibanja za edinost – 'Bratstvo v politiki: utopija ali nuja?' - odgovor na vprašanje.

»Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil ...« in je rekel, da je ta zapoved njegova in nova, njegova, torej povzema evangelij, je temelj bratstva. Kaj naj storimo mi, da bi bili bratje drug drugemu, če ne to, da se ljubimo, in sicer tako, kakor nas je ljubil on, ki je bil celo pripravljen dati življenje za nas?

Pred očmi moramo imeti te stvari.

Ko upoštevamo, kakšna je ta ljubezen – odgovarjam gospodu, ki mi je zastavil vprašanje o tem –: kakšen mora biti odnos z drugimi? Zamišljati si ga moramo v obliki dialoga. V drugem moram gledati nekoga, s katerim moram vzpostavljati dialog, a da bi lahko ustvarjala dialog z njim, ga moram poznati, zato moram stopiti v drugega in ne toliko postavljati v ospredje sebe, ampak si prizadevati razumeti drugega, dovoliti mu, da se izrazi: stopiti je treba v drugega, pustiti, da se odpre, da govori in čuti v nas praznino, sposobnost dojetanja, razumevanja. Tedaj se zgodi, to je naša izkušnja, da drugi razume, da je ljubljen, zato rad sprejme naše besede.

In glede tega papež pove zelo lep stavek za dialog. Tedaj je treba dati našo resnico, kar mislimo, a to mora biti »spoštljivo oznanjevanje«, oznanjevanje, ki spoštuje misel drugega, ki noče zbirati novih pristašev, skratka, ki se noče nad drugim znesti.

Tak dialog moramo opravljati, gospod, to je temelj našega življenja, vesoljnega bratstva. (ploskanje)

Tecris: S temi Chiarinimi zahtevnimi besedami se pozdravimo. Dobimo se v soboto, 18. junija, ob 20h.

Kot vedno bodo od jutri na spletni strani povezave objavljene vse današnje novice, ki jih lahko delite preko družbenih mrež.

Pozdrav vsem in lahko noč Aziji. Wan an. Ciao!

(ploskanje in glasba – NA SVIDENJE 18. JUNIJA!)